FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 4 februari 1999 *

1. Skall anspråket på ett särskilt bidrag för nötköttsproducenter anses ha övergått till en producent till vilken den som har sökt bidraget har överlåtit sitt företag genom förskott på arv när övriga förutsättningar för att erhålla bidraget är uppfyllda?

2. Detta är i korthet den fråga vilken Bundesverwaltungsgericht önskar få besvarad.

Tillämpliga bestämmelser

3. Fram till år 1987 bestod de marknadsstödjande åtgärderna [1] inom marknaden för nötkött, vilka vidtogs för att hindra eller dämpa ett väsentligt prisfall, huvudsakligen av offentliga uppköp. Rådet som konstaterade att detta system "alltmer hade förlorat sin ursprungliga funktion som skyddsnät och i stället hade utvecklats till en fristående möjlighet till avsättning" [2] beslutade samma år att genom antagandet av rådets förordning (EEG) nr 467/87 begränsa tillgången till interventionsuppköp. För att utjämna effekterna av anpassningen av interventionsordningen, beslutade rådet samtidigt att stödja producenternas inkomster och att tillfälligt bevara de dåvarande bidragen. [3]

4. Mot denna bakgrund infördes "ett särskilt bidrag som utbetalas en gång för varje djur som hålls på företaget" [4] till de producenter inom gemenskapen som ännu inte omfattades av regler om bidrag.

5. Det särskilda bidraget var ursprungligen tänkt som ett tillfälligt instrument för att minska interventionsuppköpen och ge dessa tillbaka sin funktion som skyddsnät, [5] men reglerna om det särskilda bidraget gäller nu tills vidare. [6]

* Originalspråk: franska.

1 — De grundläggande reglerna härom finns i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 148, s. 24; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 63).

2 — Första övervägandet i rådets förordning (EEG) nr 467/87 av den 10 februari 1987 om ändring av rådets förordning (EEG) nr 805/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 48, s. 1).

3 — Ibidem, sjätte övervägandet.

4 — Ibidem, sjunde övervägandet. De dåvarande bidragen betalades ut enligt följande regler: "Rådets förordning (EEG) nr 1346/86 av den 6 mars 1986 om beviljande av kalvningsbidrag i Grekland, Irland, Italien och Nordirland och beviljande av nationellt tilläggsbidrag i Italien, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 4049/86, och rådets förordning nr 1347/86 om beviljande av slaktningsbidrag för vissa vuxna nötkreatur i Storbritannien, ändrad genom förordning (EEG) nr 4049/86."

5 — Artikel 1 i rådets förordning nr 467/87 stadgade ursprungligen att det särskilda bidraget kunde beviljas under perioden 6 april 1987—31 december 1988. Denna period förlängdes till den 5 mars 1989 genom rådets förordning (EEG) nr 4132/88 av den 20 december 1988 (EGT L 362, s. 4).

6 — Fjärde övervägandet i rådets förordning (EEG) nr 571/89 av den 2 mars 1989 om ändring av förordning (EEG) nr 805/68 stadgar om "bibehållande av reglerna om det särskilda bidraget även efter den 2 april 1989" (EGT L 61, s. 43).

6. Bidragsvillkoren regleras i artikel 4a i rådets förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt rådets förordning nr 571/89. Enligt artikel 4a.1 gäller följande:

"1. Nötköttsproducenter kan få ett särskilt bidrag. Det skall beviljas, efter ansökan av producenten, för handjur som är minst nio månader gamla och som göds inom företaget.

Bidraget skall vara begränsat till 90 djur per kalenderår och företag. Bidragsbeloppet skall fastställas till 40 ecu per djur.

Bidrag skall beviljas en gång för varje djur. Det skall betalas ut eller vidarebefordras till producenten.

..."

7. I enlighet med ovanstående förordning,[7] fastställde rådet allmänna bestämmelser för det särskilda bidraget till nötköttsproducenter och preciserade, inom ramen för rådets förordning (EEG) nr 572/89 av den 2 mars 1989[8] med ändring av rådets förordning (EEG) nr 468/87 av den 10 februari 1987 med gemensamma bestämmelser om regler om särskilda bidrag för nötköttsproducenter,[9] i synnerhet vad som avsågs med producent och företag.

8. Enligt artikel 1 i nämnda förordning avses med producent "en enskild jordbrukare, fysisk eller juridisk person, vars företag ligger inom gemenskapens territorium och som bedriver nötboskapsuppfödning".

9. Enligt artikel 1.2 avses med företag "alla produktionsenheter som drivs av producenten och som ligger inom en enda medlemsstats territorium".

10. Slutligen fastställde kommissionen tillämpningsföreskrifter för det särskilda bidraget[10] genom förordning (EEG) nr 714/89 av den 20 mars 1989.[11] I artikel 4a i nämnda förordning fastställdes bidragsvillkoren.

7 — Artikel 4a.2.

8 — EGT L 63, s. 1.

9 — EGT L 48, s. 4.

10 — Härom stadgas i artikel 4a.3 i förordning nr 805/68.

11 — Förordning om tillämpningsföreskrifter för det särskilda bidraget till nötköttsproducenter (EGT L 78, s. 38).

11. Dessa villkor är utformade på så sätt att "ansökan förses med bidragstagarens uppgifter och åtaganden vilka ställs under medlemsstatens administrativa kontroll. Dessutom sker kontroll på plats av antalet djur. För det fall villkoren inte är uppfyllda skall det leda till indragning av hela bidraget." [12]

12. I artikel 2 andra strecksatsen i kommissionens förordning (EEG) nr 714/89 har särskilt stadgats att bidragsansökan skall omfatta "en skyldighet för producenten att under den i artikel 8.2 givna perioden hålla de handjur på företaget för vilka han söker bidrag... i vart fall tills de uppnår nio månaders ålder".

Artikel 8.2 överlåter till medlemsstaterna att bestämma denna minimiperiod som inte får vara kortare än två och inte längre än fem månader. I Tyskland är den tre månader.

13. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat uppmanas att genom administrativa kontroller och kontroller på plats tillse att villkoren efterlevs. Artikel 8.1 har följande lydelse: "Kontrollen skall särskilt avse:

a) antalet handjur i det företag som drivs av producenten och som är föremål för ansökan,

b) att de föreskrivna uppgifterna är korrekta, och att producentens åtaganden uppfylls

c) att föreskrifterna om identifiering eller märkning efterlevs..."

14. Om bidragsvillkoren inte är uppfyllda medför detta sanktioner i enlighet med vad som stadgas i artikel 9 i kommissionens förordning (EEG) nr 714/89.

Faktiska och processuella omständigheter

15. I maj 1991 sökte Karl-Heinz Wettwer (nedan kallad käranden i målet vid den nationella domstolen) bidrag för tio av de djur som han höll på sitt företag. I juli 1991 överlät han hela sitt företag till sin

12 — Tredje övervägandet i kommissionens förordning (EEG) nr 714/89.

son som för övrigt dessutom var direktör för ett arrenderat företag. [13]

16. Bezirksregierung, svarande i målet vid den nationella domstolen, åberopade denna överlåtelse då den avslog ansökan om bidrag. Svaranden i målet vid den nationella domstolen hade uppfattningen att särskilt villkoret att den sökande skall ha hållit de berörda djuren i minst tre månader på sitt företag inte var uppfyllt, eftersom endast den bidragssökande kunde vara bidragstagare och en övergång av anspråket till den person som tagit över företaget inte var möjlig.

17. Till stöd för sitt överklagande åberopade käranden i målet vid den nationella domstolen att bidragsvillkoren fortfarande var uppfyllda eftersom hans son efter att ha tagit över företaget fullgjorde föreskrivna förpliktelser. Svaranden i målet vid den nationella domstolen genmälde att det särskilda bidraget var kopplat till personen och inte till företaget.

18. Verwaltungsgericht ogillade överklagandet efter att, i enlighet med den av svaranden i målet vid den nationella domstolen företrädda uppfattningen, ha funnit att artikel 4a.1 i förordning nr 805/68 i dess lydelse enligt förordning nr 571/89 var tillämplig. Enligt denna bestämmelse beviljas bidraget en person och inte ett företag, vilket också definitionen av begreppet producent ger vid handen. Eftersom käranden i den nationella domstolen efter överlåtelsen inte längre var producent, kunde han inte gärna göra anspråk på bidraget.

Domstolen gjorde vidare bedömningen att sonen till käranden i målet vid den nationella domstolen av samma anledning inte kunde göra gällande att bidragsrätten överlåts tillsammans med företaget, eftersom bidragsvillkoren, särskilt villkoret att bibehålla besättningen under kontrollperioden, måste vara uppfyllda av den sökande personligen.

19. Efter att beslutet hade överklagats av käranden i målet vid den nationella domstolen ändrades det av Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht. I motsats till underinstansen hade denna domstol uppfattningen att det särskilda bidraget måste vara kopplat till företaget och inte till den sökande personligen. Följaktligen var bidragsvillkoren uppfyllda och bidraget skulle därför, efter underrättelse om överlåtelsen, beviljas den nye ägaren.

20. Inom ramen för revisionsförfarandet beträffande denna dom har Bezirksregierung, som konstaterar att det finns argument för båda uppfattningarna, vänt sig till EG-domstolen för ett förhandsavgörande av följande fråga:

"Övergår rätten till särskilt bidrag för nötköttsproducenter avseende år 1991 till

13 — Överlåtelsen skedde i form av förskott på arv.

den som, under hållandeperioden, av den bidragssökande har erhållit företaget som förskott på arv och har hållit och gött djuren på föreskrivet sätt?"

Parternas inställning

21. Såsom den första instansen har konstaterat [14], har lagstiftaren, till skillnad från vad som gäller vid beviljande av andra gemensamma bidrag, såsom bidraget för mjölk och mjölkprodukter och omställning av mjölkkobesättningar i enlighet med förordning (EEG) nr 1078/77 [15] eller genom förordning (EEG) nr 1244/82 införda bidrag för hållande av mjölkkobesättningar, [16] inte uttryckligen stadgat vad som vid överlåtelse skall gälla för den nye ägaren i fråga om av överlåtaren gjorda åtaganden avseende särskilt bidrag till nötköttsproducenter.

22. En sådan förpliktelse för den nye ägaren vore oundgänglig om bidragsrätten tilläts övergå tillsammans med företaget. I detta sammanhang är det tillräckligt att nämna ett av bidragsvillkoren: bidraget kan för varje kalenderår och företag beviljas för högst 90 djur, och för varje djur endast en gång. Den sökandes åtaganden kan inte garantera att den nye ägaren uppfyller detta villkor. Det är i själva verket möjligt att den nye ägaren, såsom är fallet i förevarande mål, själv är producent. Han kan därvid redan ha förbrukat sin kvot. Eftersom företaget definieras som "samtliga av producenten förvaltade och inom EU belägna producentenheter" [17], kan den nye ägaren inte göra anspråk på att komma i åtnjutande av de ursprungligen sökta bidragen om han redan har tagit emot bidrag för maximalt antal djur. Eftersom det inte finns några föreskrifter angående särskilda förpliktelser som drabbar den nye ägaren, kan en automatisk övergång av rätten till bidrag svårligen godtas.

23. Att föreskrifter saknas tyder på att lagstiftaren haft för avsikt att utesluta överlåtelse av bidragsrätter vid överlåtelse av företaget. Det handlar alltså inte om någon oförutsedd brist, som kan avhjälpas genom att åberopa allmänna rättsgrundsatser eller analogier med andra gemenskapsrättsliga bestämmelser.

24. Bestämmelser om likartade stöd eller bidrag i andra gemensamma marknadsor-

14 — Se s. 5 i dom av Verwaltungsgericht.

15 — Rådets förordning av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkkobesättningar (EGT L 131, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 8, s. 215).

16 — Kommissionens förordning av den 19 maj 1982 om genomförande av bidragsregler för hållande av mjölkkobesättningar (EGT L 143, s. 20), ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1662/89 av den 13 juni 1989 (EGT L 163, s. 11).

17 — Se ovan punkt 9.

ganisationer är i allmänhet så utformade att de är kopplade till den sökande personligen och inte till företaget. Vid överlåtelse av företaget går bidragsrätten förlorad om inte uttryckliga bestämmelser eller särbestämmelser stadgar något annat.

25. I vissa gemensamma marknadsorganisationer har lagstiftaren uttryckligen gjort klart att bidragsrätten är kopplad till den producent som har beviljats bidraget.

26. Detta gäller inom marknaden för får- och getkött. [18]

27. Likaså gäller detta inom marknaden för nötkött när det gäller beviljande av andra bidrag än det i förevarande mål aktuella. Exempelvis utgår sedan 1992 bidragsrätter för am- och dikor uttryckligen endast till producenter som har erhållit bidrag under referensåret och även har sökt bidrag för åren fram till 1992. [19] Enligt denna förordning kan en producent, när han säljer eller på annat sätt avyttrar sitt jordbruksföretag, överlåta alla sina bidragsrätter för am- och dikor till den nye ägaren. Han kan också helt eller delvis överlåta sina bidragsrätter utan att avyttra sitt jordbruksföretag. [20]

28. Vanligare är att bidraget endast implicit är kopplat till den som har sökt det; med hänsyn till rättspraxis råder det likväl knappast något tvivel om att så är fallet.

29. Så förhåller det sig när det gäller bidrag för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter, för vilka man har beslutat att "bidragstagarens skriftliga åtagande att avstå från saluförande av mjölk och mjölkprodukter binder denne *personligen* och inte övergår med företaget. Vid en över- eller upplåtelse av företaget förlorar bidragstagaren sina bidragsrätter". [21] Därför "övergår vid överlåtelse av mjölkkor, som vid tidpunkten för ansökan hållits på företaget och grundat rätt till bidrag,... inte bidragstagarens förpliktelse att inte saluföra mjölk och mjölkprodukter till köparen av korna". [22]

30. Samma tankegångar återfanns några år senare, likaså inom marknaden för mjölk och mjölkprodukter, när det gällde de

18 — Artikel 5a.4 a i rådets förordning (EEG) nr 2069/92 av den 30 juni 1992 om ändring av förordning (EEG) nr 3013/89 om den gemensamma organisationen av marknaden för får- och getkött (EGT L 215, s. 59; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 205).

19 — Artikel 4d.4 i förordning nr 805/68 i dess lydelse genom rådets förordning (EEG) nr 2066/92 av den 30 juni 1992 (EGT L 215, s. 49; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 193).

20 — Ibidem, artikel 4e.1.

21 — Dom av den 13 februari 1980 i mål 77/79, Damas (REG 1980, s. 247), punkt 8, min kursivering.

22 — Ibidem, punkt 11.

genom nya bestämmelser införda referensmängderna. Gentemot en kärande som av detta nya system drog slutsatsen att principen om skyddet för äganderätten medförde en skyldighet för medlemsstaten att införa en ordning för ersättning vid frånträdande av arrendeavtal, gjordes den allmänna invändningen att "skyddet för äganderätten som garanteras av den gemensamma rättsordningen inte omfattar rätten till kommersiell exploatering av en förmån, såsom den referensmängd som tilldelas inom ramen för den gemensamma marknaden, som varken är hänförlig till de berörda parternas privata egendom eller som är att betrakta som ett utflöde av deras yrkesverksamhet". [23]

31. Nyligen har denna ordning visat sig än tydligare och giltighetsområdet har utsträckts långt bortom de bidrag som beviljas inom ramen för den gemensamma marknaden för mjölk och mjölkprodukter. I dom av den 9 november 1995, Country Landowners Association, [24] gjordes bedömningen att varken tillämpliga bestämmelser inom marknaden för får- och getkött eller någon allmän gemenskapsrättslig princip medförde någon skyldighet för medlemsstaterna att införa en ordning för ersättning till jordägare för den skada de har lidit till följd av införandet av ett system med bidragsrättigheter kopplade till producenter av får-, get- och nötkött. Det påpekades särskilt att en sådan skyldighet inte kan följa av principen om skyddet för äganderätten, eftersom införandet av ett system med bidragsrättigheter kopplade till producenterna inte kan anses innebära något intrång i äganderätten, även om jordägarnas mark skulle minska i värde till följd av att bidragsrättigheter överlåts av producenter som inte äger den mark de brukar. *En förmån som tilldelas enligt en gemensam organisation av marknaden kan nämligen inte anses utgöra en rättighet som är hänförlig till de berörda parternas privata egendom eller som är att betrakta som ett utflöde av deras yrkesverksamhet.* Tilldelningen eller överlåtelsen av sådana förmåner kan följaktligen inte medföra en skyldighet för någon av arrendeavtalets parter att utge ersättning. [25]

32. Om man slutligen ser på de i förevarande mål aktuella bestämmelserna, är det med tanke på hur rättsordningen har utvecklats följdriktigt att också här utgå från en koppling mellan bidrag och producent. Vid en tolkning av artikel 9 i förordning nr 714/89 — som stadgar om sanktioner för det fall bidragsvillkoren inte är uppfyllda — återfinns i dom av den 23 november 1993, Schumacher, [26] belysande definitioner av begreppet "av behörig nationell myndighet företagen kontroll", på grund av vilken sanktioner kan vidtagas. Med hänvisning till att den administrativa kontrollen omfattar "granskning av det underlag som *den sökande* har presenterat för att visa att han uppfyller föreskrivna villkor" [27] görs bidraget entydigt beroende av att *producenten som har sökt bidraget* har uppfyllt villkoren. Därav kan vi när det gäller sakförhållandena i förevarande mål, dra slutsatsen att det är utan betydelse om

23 — Dom av den 24 mars 1994 i mål C-2/92, Bostock (REG 1994, s. I-955), punkt 19, som särskilt hänvisar till dom den 22 oktober 1991 i mål C-44/89, Von Deetzen (REG 1991, s. I-5119), punkt 27.

24 — Mål C-38/94, REG 1995, s. I-3875.

25 — Särskilt punkterna 14 och 21 samt punkt 1 i domslutet.

26 — Mål C-365/92, REG 1993, s. I-6071.

27 — Punkt 17, min kursivering. Jämför punkt 19.

djuren för vilka bidrag har sökts har hållits på företaget under tremånadersperioden: detta villkor kan inte anses uppfyllt när det inte är den sökande själv som har uppfyllt det, vilket är fallet när överlåtelsen har skett innan tre månader har förflutit sedan den sökande åtog sig att hålla nökreaturen på sitt företag.

33. Bestämmelsen som var i fråga i målet Schumacher är enligt min mening av väsentlig betydelse för förevarande frågeställning.

34. Det finns nämligen fall där bidragsrätter inte går förlorade trots att producenten som har sökt bidraget inte har uppfyllt sina förpliktelser. Dessa fall har uttömmande räknats upp i artikel 9 i förordning nr 714/89.

35. Ett sådant fall föreligger när det djurantal som producenten har åtagit sig att hålla på företaget under minimiperioden har minskat, på grund av "besättningens naturliga levnadsvillkor" (artikel 9.2), eller när skyldigheten att hålla nötkreaturen på företaget under denna period inte kan iakttas på grund av "force majeure", såsom vid bidragstagarens död (artikel 9.3 [28]).

36. Vid förevarande överlåtelse finns det inte några sådana förmildrande omständigheter.

37. Utan att uppehålla mig vid de sakförhållanden som omfattas av nämnda artikel 9.2, då det inte har gjorts gällande att sådana föreligger, tillbakavisar jag den av käranden i målet vid den nationella domstolen intagna ståndpunkten att överlåtelse genom förskott på arv enligt nationell rätt är jämförbar med arv och därför skall medföra samma rättsföljder.

Det är visserligen så att när den stödberättigade avlider — en omständighet som, enligt ovan, är ett fall av force majeure [29] — kvarstår bidragsrätten i enlighet med artikel 9.3 i förordning nr 714/89, under förutsättning att producenten inom tio dagar informerar behörig myndighet om dödsfallet. Likväl kan inte förevarande fall medföra samma rättsverkningar. Det handlar inte alls om bidragstagarens död, något som lämnar efter sig en tydlig arvtagare.

28 — Denna bestämmelse hänvisar när det gäller betydelsen av begreppet "force majeure" "särskilt" till de i artikel 5 i förordning nr 1244/82 uppräknade fallen varav ett är "a) bidragstagarens död...".

29 — Se ovan punkt 35.

Förskott på arv kan, även när sådant enligt nationell rätt har liknande rättsföljder som arv, inte i något fall ses som ett fall av force majeure. Med detta begrepp avses nämligen "främmande, onormala och oförutsebara omständigheter, över vilka den som åberopar force majeure inte har kunnat råda och vars följder denne inte trots största möjliga ansträngningar har kunnat undvika". [30] Förskott på arv är tvärtom en för såväl mottagare som överlåtare frivillig rättshandling, som inträder under av parterna valda omständigheter och därför är förutsebara. Ett förskott på arv utlöser därmed inte några händelser som motsvarar kriterierna för force majeure enligt definitionen i artikel 9.3 i förordning nr 714/89, såsom den ursprunglige bidragssökandes död, och därför motiverar att bidraget övergår till mottagaren.

38. Slutligen bekräftas den här företrädda uppfattningen av det sista av de i artikel 9.4 i förordning nr 714/89 uppräknade fallen av force majeure som medför att de föreskrivna villkoren inte behöver uppfyllas av producenten. Denna bestämmelse tillämpas när avvikelsen mellan det angivna och det faktiska antalet djur är mindre än 5 procent eller, när ansökan omfattar färre än 20 djur, avvikelsen är maximalt ett djur och avvikelsen är att hänföra till andra omständigheter än de som är angivna i artikel 9.2 (minskning av djurantalet på grund av besättningens naturliga levnadsvillkor) och 9.3 (att djuren inte kan hållas på företaget under minimiperioden på grund av force majeure) och "under förutsättning att det enligt den behöriga myndigheten inte handlar om felaktiga uppgifter lämnade avsiktligt eller genom grov vårdslöshet". Vid angivna förhållanden förlorar inte producenten hela bidraget eller, i förekommande fall, åläggs producenten inte att betala tillbaka det oriktigt utbetalda bidraget vilket egentligen är följden när det har fastställts att han inte har uppfyllt de föreskrivna villkoren; i stället reduceras bidraget proportionellt. [31]

På så sätt kan han inte heller åberopa god tro och lyfta bidrag för djur som inte är bidragsberättigade när han har uppfyllt samtliga villkor.

Dessa restriktiva bestämmelser, som likväl gör undantag för vissa fall av force majeure, kan enligt min mening vara till hjälp vid en tolkning av den i förevarande mål aktuella bestämmelsen. Det verkar inte rimligt att, när samtliga övriga villkor är uppfyllda, bevilja det särskilda bidraget till den nye ägaren av företaget, som inte har övertagit några personliga förpliktelser, när

30 — Dom av den 29 september 1998 i mål C-263/97, First City Trading m.fl. (REG 1998 s. I-5556), som särskilt hänvisar till domen av den 5 februari 1987 i mål 145/85, Denkavit (REG 1987, s. 565), punkt 11.

31 — Enligt artikel 9.4 "utbetalas bidrag för antalet bidragsberättigade djur, minskat med 20 %".

den producent som var i god tro om att alla föreskrivna villkor var uppfyllda, enligt nämnda artikel 9.4 inte erhåller fullt bidrag eller får betala tillbaka bidrag om det visar sig att inte alla villkor är uppfyllda; i stället reduceras hans bidrag.

39. Såväl föreskrifternas detaljrikedom som restriktivitet stärker mig i min övertygelse att artikel 9.2—9.4 innehåller en uttömmande uppräkning av fallen av force majeure. Bidragsrätten går med andra ord förlorad när producenten inte uppfyller villkoren helt eller delvis, förutom i de tre uppräknade fallen. Eftersom lagstiftaren inte uttryckligen har reglerat övergång av bidragsrätten vid förskott på arv, går bidragsrätten förlorad till och med när den nye ägaren övertar av överlåtaren ingångna förpliktelser.

Förslag till avgörande

40. Jag föreslår att domstolen beslutar följande dom:

Bestämmelserna om beviljande av särskilt bidrag för nötköttsproducenter enligt artikel 4a i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma marknaden för nötkött, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 571/89 av den 2 mars 1989, tillsammans med övergångsbestämmelserna i rådets förordning (EEG) nr 572/89 av den 2 mars 1989 och kommissionens förordning (EEG) nr 714/89 av den 20 mars 1989, skall tolkas på så sätt att rätten till särskilt bidrag för nötköttsproducenter avseende år 1991 inte övergår till en producent som erhåller den bidragssökandes jordbruksföretag genom förskott på arv och som har hållit och gött boskapsbesättningen på föreskrivet sätt.